

D ů v o d y:

K veřejnému líčení před nejvyšším jako zrušovacím soudem ustanovenému na dnešní den v uvedené trestní věci dostavili se jako obhájci Dr. A. U., advokát v P., za obžalovaného F. W. a R. S. a Dr. V. K., advokát v P., za obžalovaného J. T., A. B. a inž. W. F. Jde o zmateční stížnost jmenovaných obžalovaných proti rozsudku nalézacího soudu, jímž byli uznáni vinnými zločinem vojenské zrady podle § 6, čís. 2, odst. 3 zákona na ochranu republiky.

Dnem 23. května 1936 nabyl však účinnosti zákon z 13. května 1936, č. 130 Sb. z. a n., který mimo jiné v § 6 upravuje zvláštním způsobem podmínky, na kterých je učiněno závislým připuštění určité osoby jako obhájce v trestních věcech pro činy uvedené v § 36 a) zákona na ochranu republiky (srov. § 5 shora citovaného zákona) a tedy i pro zločiny podle § 6 zákona na ochranu republiky. Pro přechodnou dobu, pokud nebude vyhlášen ministerstvem spravedlnosti seznam obhájců oprávněných obhajovati, platí předpis § 9, odst. 2 cit. zákona, podle něhož oprávnění obhajovati v těchto trestních věcech — a tedy i v souzené věci — závisí na dvojí podmínce, totiž že obhájce vykoná písemný slib a mimo to, že byl presidentem příslušného vrchního soudu též jako obhájce připuštěn. Oba obhájci vykazali splnění jen podmínky první, nikoli i podmínky druhé a též telefonický dotaz u presidia vrchního soudu v Praze zůstal v tom směru bezvýsledný, ježto o jejich žádosti za připuštění nebylo dosud rozhodnuto pro neukončení potřebného šetření.

Předpis § 9, odst. 2 cit. zákona zní jasně a určitě, ale též imperativně a musí býti proto přísně vykládán. Nerozlišuje, zda jde o řízení před soudem nalézacím neb o řízení opravné, a znění zákona neskýtá opory pro volnější jeho výklad ve smyslu výkladu obhájců, že podle účelu zákona (ratio legis) nelze vztahovati předpis § 9, odst. 2 cit. zákona i na řízení opravné, kdy obhájci jsou do procesní látky již úplně zasvěceni z řízení první stolice provedeného za jejich účasti.

Oba obhájci nemohou proto prozatím v této vlastnosti a v tomto řízení před zrušovacím soudem vystupovati; poněvadž však podle § 226 tr. ř. nelze za to míti, že se obžalovaní, kteří jsou vesměs ve vazbě, dověděli o překážce, o níž jde, tak včas, že si mohli zřídit obhájce jiné, nezbylo, než odložit zrušovací líčení na neurčito.

Čís. 5644.

Dôvod zmätočnosti podľa § 384, čís. 6 tr. p. môže byť daný len konaním hlavného pojednávania v neprítomnosti osoby, ktorej prítomnosť zákon bezpodmienečne vyžaduje.

Zmätočnosť pokračovania v prípade, kedy nebolo dbané ustanovenia § 406, odst. 2 tr. p., nastáva len v tej chvíli, keď odvolací súd dá prečítať pri odvolacom hlavnom pojednávaní zápisnice a doplnení dôkazov; vtedy treba opravný prostriedok ihneď ohlásiť.

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. K. pre prečin podľa § 310, odst. 1 tr. z. odmietol zmätočnú sťažnosť poškodenej.

Z dôvodov:

Poškodená uplatňuje najprv dôvod zmätočnosti podľa § 384, č. 6 tr. p. preto, že výsluchy svedkov, konané k nariadeniu odvolacieho súdu pred okresným súdom v T. v mesiaci septembri 1935, boli konané v neprítomnosti žalobcu, lebo okresný súd k nim nepredvolal ani štátne zastupiteľstvo, ani právneho zástupcu poškodenej. Sťažovateľka má asi na mysli výsluchy konané u okresného súdu v T. dňa 14. augusta 1935 a dňa 5. septembra 1935.

Námietka, že sa tieto výsluchy konali v neprítomnosti osoby, ktorej prítomnosť zákon prehlasuje za nezbytnú, je už preto mylná, lebo podľa ustanovenia § 406, odst. 4 tr. p., nedostavenie strany k výsluchu svedkov nezabraňuje prevedeniu dokazovania. Ostatne dôvod zmätočnosti podľa § 384, č. 6 tr. p. môže byť daný len konaním hlavného pojednávania v neprítomnosti osoby, prítomnosť ktorej zákon bezpodmienečne vyžaduje.

Námietka sťažovateľky mohla by preto spadať len pod dôvod zmätočnosti podľa § 384, č. 5 tr. p., totiž že okresný súd nepredvolal k prevedeniu dôkazov strany, hoci ustanovenie § 406, odst. 2 tr. p. nariaďuje predvolanie strán pod zmätočnosťou. Uplatňovanie tohoto dôvodu zmätočnosti je však vylúčené podľa § 384, odst. 3 tr. p., lebo toto formálne porušenie zákona nemohlo mať vlivu na rozsudok. Okresný súd totiž, súc na toto porušenie predpisu § 406, odst. 2 tr. p. upozornený, vypočul všetkých už slyšených svedkov znova na roku konanom dňa 7. októbra 1935, ku ktorému riadne predvolal obe strany, ktoré sa k tomuto roku tiež skutočne dostavily. Ostatne podľa stálej praxi najvyššieho súdu zmätočnosť pokračovania v prípade nedodržania ustanovenia § 406, odst. 2 tr. p. nastáva len v tej chvíli, keď odvolací súd dá prečítať pri odvolacom hlavnom pojednávaní zápisnice o doplnení dôkazov, vtedy však treba opravný prostriedok ihneď ohlásiť (§ 384, odst. 4 tr. p.). To sa v súdenom prípade nestalo.

Čís. 5645.

K naplneniu skutkovej podstaty činu trestného podľa § 301 tr. zák. sa vyžaduje po subjektívnej stránke nepriateľský úmysel, t. j. priamy úmysel spôsobiť druhému telesné poškodenie alebo porušenie zdravia; nestačí výsledok nezamýšľaný, spôsobený konaním pachateľovým síce úmyselným, ale smerujúcim k inému škodnému výsledku, alebo púhe vedomie vinníka, že výsledok je možný.

(Rozh. zo dňa 23. júna 1936, Zm III 256/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. A., obžalovanému zo zločinu podľa § 301 tr. z., vyhovel zmätočnej sťažnosti obžalovaného, pokiaľ uplatňovala dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p.,